

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อท.๓๕/๒๕๕๙ มหาวิทยาลัย อ. โจทก์

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๓๗/๒๕๖๐ นาย ส. จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๑๖) ที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ก่อนวันที่โจทก์อ้างว่าจำเลยทั้งเก้ากระทำความผิด บัญญัติไว้ว่า “เจ้าพนักงาน หมายความว่า บุคคลซึ่งกฎหมายบัญญัติว่าเป็นเจ้าพนักงานหรือได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่ว่าจะประจำหรือครั้งคราวและไม่ว่าจะได้รับค่าตอบแทนหรือไม่” ซึ่งตามคำฟ้องชัดเจนว่าจำเลยทั้งเก้าเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยของโจทก์ที่ ๑ ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชน แม้ตามพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๒๘ จะให้รัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งกรรมการสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเสนอชื่อและจากบัญชีรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติเห็นชอบก็ตาม แต่พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ ก็ได้บัญญัติว่าให้กรรมการสภาสถาบันเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ดังเช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๕ ที่ให้กรรมการควบคุมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา กรรมการสภาสถาบันมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งมีใช้การปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ให้แก่สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำเลยทั้งเก้าซึ่งมิใช่บุคคลที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นเจ้าพนักงานและมีได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติราชการ จึงมิใช่เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ไม่อาจมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ตามฟ้องโจทก์ได้

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๑/๒๕๖๐

นาย ส. โจทก์
บริษัท ก. กับพวกรวม ๕ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗, ๑๗๗

พิเคราะห์แล้ว ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๙ โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๕ ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการมาด้วย คดีดังกล่าวจึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาตามประกาศคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม เรื่องการจัดตั้งแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญา ฉบับลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๘ อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงต่อมาว่า เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษายืนตามศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และศาลชั้นต้นไม่รับฎีกาของโจทก์แล้วเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๙ คดีเฉพาะในส่วนข้อหานี้จึงถึงที่สุด คงเหลือเพียงความผิดฐานฟ้องเท็จ ฐานเบิกความเท็จ และนำสืบพยานหลักฐานเท็จเท่านั้น คดีนี้จึงมิใช่ “คดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐ” ตามประกาศคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม เรื่อง การจัดตั้งแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญา (ฉบับที่ ๒) ข้อ ๓ ที่จะต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาโดยแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาอีกต่อไป แม้ต่อมาภายหลังจะได้มีประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งมาตรา ๕ บัญญัติให้ยกฐานะแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาขึ้นเป็นศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง และมาตรา ๑๙ กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของของแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาที่ค้างพิจารณาอยู่ต่อไปก็ตาม แต่เมื่อคดีนี้ไม่ใช่คดีของแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาที่ค้างพิจารณาอยู่เสียแล้ว ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบก็ไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้

วินิจฉัยว่าคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๓/๒๕๖๐

นาย ท. กับพวกรวม ๔ คน โจทก์
นาย ส. กับพวกรวม ๔ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๘๓, ๙๐, ๙๑, ๒๖๔, ๒๖๕ และ ๒๖๘

พิเคราะห์แล้ว โจทก์ทั้งสี่บรรยายฟ้องสรุปความได้แต่เพียงว่าจำเลยทั้งสี่ร่วมกันจัดทำเอกสารปลอม และได้นำเอกสารดังกล่าวไปประกอบแบบการเสนอโครงการ ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานปลอมเอกสารราชการ และใช้เอกสารราชการปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๖๕ และ ๒๖๘ หากได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสี่หรือจำเลยคนใดเป็นเจ้าพนักงานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น หรือความผิดอื่นอันเนื่องมาจากการประพฤติมิชอบ ทั้งมิได้ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามบทบัญญัติ

ดังกล่าวแต่อย่างใด ฟ้องของโจทก์จึงมิใช่ “คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” ตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ และไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

วินิจฉัยว่าคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๕/๒๕๖๐

พนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง โจทก์

นาย ช. กัปปกรรวม ๔ คน จำเลย

พ.ร.บ.ว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗, ๔๓

พ.ร.บ.ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗๖, ๑๕๒

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีที่จะเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ตามนิยามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ (๓) ตอนท้าย แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้นั้น จะต้องเป็นคดีที่ฟ้องขอให้ลงโทษบุคคลในความผิดเกี่ยวกับการใช้กำลังประทุษร้าย ชูเชี่ยวว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจหรือข่มขืนใจให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ หรือไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำใดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น แต่คดีนี้ปรากฏจากฟ้องของโจทก์ว่าจำเลยทั้งสี่และกลุ่มชุมนุมประมาณ ๓๐ คน ร่วมกันใช้รถยนต์กระบะเป็นยานพาหนะติดตั้งเครื่องขยายเสียงเป็นเวที ใช้คำพูดปลุกกระดมและเชิญชวนให้ประชาชนชัตขวางมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจังหวัดพัทลุงเข้าไป ณ ที่เลือกตั้งกลางในเขตจังหวัดพัทลุง เขตเลือกตั้งที่ ๓ โรงเรียนตะโหมด อำเภอตะโหมด จังหวัดพัทลุง และได้ร่วมกันนำกุญแจและโซ่เหล็กคล้องประตูและชุมนุมปิดล้อมขวางถนนทางเข้าออก บริเวณหน้าโรงเรียนตะโหมดซึ่งเป็นสถานที่เลือกตั้งกลางในเขตจังหวัดพัทลุงของเขตเลือกตั้งที่ ๓ จังหวัดพัทลุง ทำให้เจ้าพนักงานผู้ดำเนินการเลือกตั้งไม่สามารถเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ได้และทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตจังหวัดพัทลุงในเขตเลือกตั้งที่ ๓ รวมทั้งประชาชนผู้มีชื่อและประสงค์มาใช้สิทธิเลือกตั้งในวันดังกล่าวไม่สามารถเข้าไปยังบริเวณดังกล่าวเพื่อใช้สิทธิเลือกตั้งได้ จนต่อมาคณะกรรมการเขตการเลือกตั้งที่ ๓ จังหวัดพัทลุงต้องประกาศให้งดการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าในเขตเลือกตั้งที่ ๓ จังหวัดพัทลุง เพราะไม่สามารถจัดให้มีการลงคะแนนได้ตามกำหนด โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสี่ได้ใช้กำลังประทุษร้าย ชูเชี่ยวว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจหรือข่มขืนใจให้คณะกรรมการการเลือกตั้ง หรือคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดให้กระทำการหรือไม่กระทำการใด คดีนี้มีใช้คดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ และไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๖/๒๕๖๐

นางสาว ช.

โจทก์

นาย ว.

จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๗๗

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีที่จะเป็นคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ ตามนิยามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้นั้น จะต้องเป็นคดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น หรือความผิดอื่นอันเนื่องมาจากการประพฤตินิชอบ คดีนี้แม้จำเลยเป็นเจ้าของงานที่ดินจังหวัดพังงาซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาก็ตาม แต่โจทก์บรรยายฟ้องสรุปความได้ว่าจำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๙/๒๕๕๐ ของศาลจังหวัดพังงา รับรองข้อเท็จจริงตามแผนที่วิวาทซึ่งจำเลยเป็นผู้จัดทำขึ้น ซึ่งคำเบิกความของจำเลยในคดีดังกล่าวเป็นความเท็จและขอให้ลงโทษจำเลยฐานเบิกความเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๗ อันเป็นความผิดที่อยู่ในลักษณะ ๓ หมวดที่ ๓ ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม จึงมิใช่เป็นการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓ (๑)

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๗/๒๕๖๐

พนักงานอัยการจังหวัดอำนาจเจริญ

โจทก์

นาย ม.

จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๓๖, ๑๓๘

ความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๖ นั้น ไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๓ (๑) ถึง (๘) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ส่วนความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๘ นั้น เห็นว่า การจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การอำนวยความยุติธรรมในคดีทุจริตและประพฤตินิชอบเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยนำวิธีพิจารณาคดีระบบไต่สวนมาใช้บังคับในการค้นหาความจริงในคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่าทุจริตหรือประพฤตินิชอบต่อหน้าที่ และด้วยเหตุที่การทุจริตและประพฤตินิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐนั้น อาจมีบุคคลซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้องหรือมีส่วนสำคัญถึงขนาดที่ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบได้อย่างอิสระได้ในหลายแง่มุม เช่น ผู้ก่อ หรือผู้สนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิด ผู้ที่ใช้กำลังประทุษร้าย ชูเชิญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจหรือข่มขู่ใจให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ หรือละเว้นกระทำการตามหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓ (๓) และ (๕) จึงบัญญัติให้คดีที่ฟ้องบุคคลเหล่านี้เป็น “คดีทุจริตและประพฤตินิชอบ” เพื่อให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเหล่านี้ได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น การพิจารณาว่าคดีใดเป็นคดีทุจริตและประพฤตินิชอบตามนิยามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ พ.ศ.

๒๕๕๙ จะต้องพิจารณาถึงหลักการดังกล่าวประกอบด้วย คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องสรุปความได้ว่า ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจประจำกองกำกับการสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดอำนาจเจริญกับพวกกระทำการตามหน้าที่เข้าจับกุมนาย ว. ซึ่งได้กระทำความผิดข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยผิดกฎหมาย จำเลยใช้กำลังประทุษร้ายผลึกหน้าอกผู้เสียหายที่ ๑ อย่างแรงจนผู้เสียหายที่ ๑ เซลยหลังแล้วยังตามไปผลึกหน้าอกผู้เสียหายที่ ๑ อีกหลายครั้งเพื่อไม่ให้ผู้เสียหายที่ ๑ จับกุมนาย ว. หลังจากนั้นจำเลยยังได้กล่าวถ้อยคำดูหมิ่นผู้เสียหายที่ ๑ ถึงที่ ๓ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๖ และ ๑๓๘ ซึ่งมาตรา ๑๓๘ เป็นเรื่องที่เจ้าพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ จำเลยเพียงแต่ใช้กำลังทางกายภาพต่อผู้ชู้ชัดขวางไม่ให้เจ้าพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ได้สำเร็จเพื่อให้พ้นจากการจับกุมเท่านั้น จำเลยมิได้ใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีเจตนาเพื่อจูงใจหรือข่มขืนใจให้ผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการหรือไม่กระทำการใด อันเป็นความมุ่งหมายของมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ คดีที่ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๘ จึงมิใช่คดีตามวัตถุประสงค์ของมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ คดีนี้จึงไม่ใช่ “คดีทุจริตและประพฤติ มิชอบ” ตามบทกฎหมายดังกล่าว

วินิจฉัยว่า คดีไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๙/๒๕๖๐

นาย ม.

โจทก์

นาย ป. กับพวกรวม ๔ คน

จำเลย

ป.อ. มาตรา ๘๓, ๘๔, ๘๖, ๙๐, ๙๑, ๑๖๒, ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๖ และ ๒๖๘

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เหตุคดีนี้เกิดขึ้นระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ดังนั้นการพิเคราะห์ถึงสถานะของจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการและผู้อำนวยการสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ จึงต้องพิจารณาตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้น คือ พระราชบัญญัติจัดระเบียบทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์เป็นส่วนราชการสังกัดหน่วยงานราชการใด และมีบัญญัติไว้โดยเฉพาะให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการและผู้อำนวยการสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ทั้งมาตรา ๕ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวยังกำหนดให้สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ดูแลรักษาจัดหาผลประโยชน์ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์นอกเหนือจากที่อยู่ในความดูแลรักษาจัดหาผลประโยชน์ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์นอกเหนือจากที่อยู่ในความดูแลรักษาสำนักพระราชวัง และมาตรา ๗ ยังบัญญัติไว้ด้วยว่า “...ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จะโอนหรือจำหน่ายได้ก็แต่เพื่อประโยชน์แก่ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ และโดยได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตหรือเพื่อสาธารณประโยชน์” จึงเห็นได้ว่ากิจการของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์นั้นเป็นไปตามพระราชอัธยาศัยขององค์พระมหากษัตริย์โดยเฉพาะ สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จึงไม่ใช่หน่วยงานของรัฐ แต่มีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระที่มีได้อยู่ภายใต้การควบคุมหรือกำกับดูแลของรัฐบาล นอกจากนั้นเงินเดือนของบุคลากรภายในสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์มาจากรายได้จากทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ วรรคแรก หาได้มาจากงบประมาณของแผ่นดินแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จึงมีใช่หน่วยงานราชการ กิจการที่จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ กระทำลงในฐานะผู้ช่วยผู้อำนวยการและผู้อำนวยการสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จึงมิใช่การปฏิบัติหน้าที่ราชการ

จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ มิใช่เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑ (๑๖) ส่วนที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ นั้น จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๓ (๕) ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ เช่นกัน คดีนี้จึงไม่ใช่คดีทุจริตและประพฤติ มิชอบตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓

วินิจฉัยว่า คดีไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๑๑/๒๕๖๐

นาย ก. โจทก์

นาย ป. จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗ พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๓๑

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและในฐานะที่เป็นประธานกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาจำนวน ๕ คน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓๑ แต่พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓๑ ไม่ใช่บทความผิดและมีใช้บังคับโทษ คดีของโจทก์จึงเป็นการฟ้องรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ เป็นจำเลยโดยกล่าวหาว่าทุจริตต่อหน้าที่หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๓๕ ที่บังคับในขณะโจทก์ฟ้องคดีนี้และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๓ (๒) และมาตรา ๖๖ ได้บัญญัติถึงกรณีที่มีการกล่าวหาว่ารัฐมนตรีกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็ว และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๓๕ (๒) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๗ ก็บัญญัติไว้สอดคล้องกันว่าในกรณีนี้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตมีมติว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูลความผิดตามมาตรา ๖๖ ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอันเป็นช่องทางที่กฎหมายบัญญัติขึ้นไว้เป็นการเฉพาะ ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ก็บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ (๑) ให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่มีมูลแห่งคดีเป็นการกล่าวหาว่านายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นร้ายแรงผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น และมาตรา ๔ ยังได้บัญญัติห้ามมิให้ศาลอื่นรับคดีที่อยู่ในอำนาจของ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไว้พิจารณาพิพากษาอีกด้วย อันสอดคล้องกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓ วรรคสอง (๑) ที่กำหนดว่า “คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” มิให้หมายรวมถึงคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ดังนั้น เมื่อคดีนี้ไม่ใช่

“คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามความในมาตรา ๗

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๑/๒๕๖๑

นางสาว พ. กับพวกรวม ๒ คน โจทก์

บริษัท บ. กับพวกรวม ๘ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๗๕, ๑๗๗, ๑๘๘, ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๗, ๒๖๘

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๑๑

พิเคราะห์แล้ว พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓ (๑) บัญญัติให้ “คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” หมายความว่าความรวมถึง คดีอาญาที่ฟ้องขอให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่นด้วยและบัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ให้มีความหมายรวมถึง เจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ให้หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมีตำแหน่ง หรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ และให้มีความรวมถึงกรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ และบุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของรัฐ เมื่อพิจารณาพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕ ซึ่งบัญญัติให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐ ประกอบกับมาตรา ๙ ที่กำหนดให้ทุนประเดิมของบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเป็นจำนวนหนึ่งพันล้านบาท แบ่งเป็นหุ้นสามัญจำนวนหนึ่งร้อยล้านหุ้นมีมูลค่าหุ้นละ ๑๐ บาท โดยมีกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินเป็นผู้ซื้อหุ้นดังกล่าวทั้งหมด ซึ่งฝ่ายจัดการกองทุนก็เป็นส่วนหนึ่งของธนาคารแห่งประเทศไทยนั่นเองแล้ว เห็นได้ว่า บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเป็นหน่วยงานของรัฐ จำเลยที่ ๒ ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย จำเลยที่ ๓ ซึ่งดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย จำเลยที่ ๔ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายงานคดีจึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓ เมื่อโจทก์กล่าวหาหน่วยงานของรัฐและพนักงานในหน่วยงานดังกล่าวว่ากระทำความผิดและขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในหน่วยงานดังกล่าวว่ากระทำความผิดและขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๑๑ ซึ่งเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามความในมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ส่วนจำเลยอื่นนั้น โจทก์บรรยายฟ้องว่ากระทำความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบร่วมกับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และ

ที่ ๔ และความผิดอื่นที่โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดก็เป็นความผิดอันเนื่องมาจากการประพฤติมิชอบนั่นเอง คดีนี้จึงเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบที่จะพิจารณาต่อไปว่าจำเลยแต่ละคนมีความผิดตามกฎหมายดังที่โจทก์ฟ้องหรือไม่

วินิจฉัยว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๔/๒๕๖๑

นาย ส. โจทก์

นางสาว ม. กับพวกรวม ๓ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๒๖๕ , ๒๖๘ และ ๓๔๑

พิเคราะห์แล้ว โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ ๓ รักราชการปฏิบัติงานในตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยสัตว์ใหญ่ จำเลยที่ ๓ จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๓ อย่างไรก็ตามโจทก์บรรยายฟ้องสรุปความได้แต่เพียงว่าจำเลย ทั้งสามร่วมกันหลอกลวงโจทก์ว่าจำเลยที่ ๑ ต้องการขายที่ดินตามแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุง ท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) เลขสำรวจที่ ๓๙/๒๕๕๗ หมู่ที่ ๕ ตำบลห้วยสัตว์ใหญ่ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๔ ไร่ โดยจำเลยที่ ๒ นำโจทก์ไปดูที่ดินและร่วมกันนำแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) ฉบับมอบให้เจ้าของที่ดินอันเป็นเอกสารราชการมาแสดง พร้อมทั้งใช้อุบายหลอกลวงแสดงข้อความอัน เป็นเท็จว่า หากโจทก์ตกลงซื้อที่ดินแปลงดังกล่าว จำเลยที่ ๓ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานประเมินมี อำนาจกระทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อเจ้าของที่ดินในแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) ที่ระบุชื่อจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของที่ดินให้เป็นชื่อโจทก์ได้ทันทีทั้งที่ความจริงจำเลยที่ ๓ ไม่มีอำนาจ กระทำการดังกล่าวโดยผลการ ทำให้โจทก์หลงเชื่อตกลงซื้อที่ดินจากจำเลยที่ ๑ จากนั้นในวันทำสัญญาซื้อขาย จำเลยที่ ๓ ได้ทำการขีดฆ่าชื่อ และที่อยู่ของจำเลยที่ ๑ ในแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) ออกแล้วเขียนชื่อและที่อยู่ของโจทก์ลงไปแทนให้โจทก์เก็บรักษาไว้ เพื่อให้โจทก์เชื่อว่าเป็นการกระทำที่ ถูกต้องตามกฎหมายโจทก์จึงมอบเงินค่าที่ดินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แก่จำเลยทั้งสาม ต่อมาวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๐ โจทก์ตรวจสอบแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) ต้นฉบับที่อยู่ในความ ครอบครองขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยสัตว์ใหญ่จึงทราบความจริงว่าแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษี บำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) ฉบับมอบให้เจ้าของที่ดินที่โจทก์ยึดไว้เป็นเอกสารปลอม เพราะองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยสัตว์ใหญ่ไม่เคยออกแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) เลขสำรวจที่ ๓๙/๒๕๕๗ ให้แก่จำเลยที่ ๑ ทั้งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยสัตว์ใหญ่ได้แจ้งโจทก์อีกว่าจำเลยที่ ๓ ไม่มีอำนาจแก้ไข เปลี่ยนแปลงแบบแสดงรายการที่ดินเพื่อชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.๕) โดยผลการ เนื่องจากมีระเบียบของทาง ราชการกำหนดขั้นตอนการดำเนินการไว้ การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นการกระทำโดยทุจริตแสดงข้อความอัน เป็นเท็จหลอกลวงโจทก์ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกัน ฉ้อโกง และฐานร่วมกันปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ , ๒๖๘ และ ๓๔๑ หากได้บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามหรือจำเลยคนใดในความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ฟ้องของโจทก์จึงมิใช่ “คดีทุจริตและประพฤติ มิชอบ” ตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ไม่

อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
ดังกล่าว

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๕/๒๕๖๑

นาย ถ. โจทก์
ดาบตำรวจ ฉ. กับพวกรวม ๗ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗, ๒๐๐, ๒๙๕, ๒๙๖, ๓๐๙, ๓๑๐ และ ๓๙๑

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ จึงถือว่าเป็นคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ใน
ศาลจังหวัดปราจีนบุรีตั้งแต่วันดังกล่าว แม้อันต่อมาศาลจังหวัดปราจีนบุรีมีการไต่สวนมูลฟ้องและเพ็งมีคำสั่งประทับ
ฟ้องเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางเปิด
ทำการแล้ว (เปิดทำการวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙) ก็เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อเนื่องในคดีที่ค้างอยู่เดิม
นั่นเอง และถึงแม้ว่าปัจจุบันศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๒ จะเปิดทำการแล้ว (เปิดทำการวันที่
๑ ตุลาคม ๒๕๖๐) ศาลจังหวัดปราจีนบุรีก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่นี้ต่อไปจนเสร็จ ทั้งนี้ตามความ
ในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๖/๒๕๖๑

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นาย ส. กับพวกรวม ๕ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๘๓, ๙๑, ๙๒, ๑๓๘, ๑๓๙, ๑๔๐, ๑๔๒, ๑๘๔ และ ๑๙๑

พิเคราะห์แล้ว โจทก์มีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าฐานข่มขืนใจเจ้าพนักงานให้ปฏิบัติการอัน
มิชอบด้วยหน้าที่หรือให้ละเว้นการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลัง
ประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๙ รวมมากับความผิดฐานอื่นด้วย จึงเป็นคดีอาญาที่ฟ้องขอให้
ลงโทษบุคคลในความผิดเกี่ยวกับการใช้กำลังประทุษร้าย ขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อข่มขืนใจให้เจ้าหน้าที่
ของรัฐกระทำการ ไม่กระทำการหรือประวิงการกระทำใดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น จึงเป็นคดี
ทุจริตและประพฤติมิชอบตามความในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙
มาตรา ๓ (๓)

วินิจฉัยว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๗/๒๕๖๑

นาง ศ. โจทก์
นาย ส. กับพวกรวม ๔ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๘๓, ๙๑, ๓๖๒, ๓๖๕ (๒), ๓๕๘ และ ๓๕๙

พิเคราะห์แล้ว โจทก์บรรยายฟ้องสรุปความได้ว่า จำเลยทั้งสี่กับพวกร่วมกันบุกรุกที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๓๖๓๙ เลขที่ดิน ๑๕๘ ตำบลในเมือง อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดสุโขทัย ซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์โดยที่ดินของโจทก์เพื่อทำถนนในที่ดินของโจทก์ โดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อถือการครอบครองที่ดินดังกล่าวบางส่วน ทั้งยังขุดดินและพืชผลทางการเกษตรของโจทก์ อันเป็นการทำให้เสียหายทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินของโจทก์ ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑, ๓๖๒, ๓๖๕ (๒), ๓๕๘ และ ๓๕๙ แม้จะได้ความตามทางไต่สวนว่าจำเลยที่ ๑ เป็นนายกเทศมนตรีตำบลในเมืองก็ตาม แต่โจทก์หาได้ฟ้องจำเลยที่ ๑ ในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐกับจำเลยอื่นในฐานะที่เป็นตัวการร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐและขอให้ลงโทษในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น หรือความผิดอื่นอันเนื่องมาจากการประพฤติมิชอบแต่อย่างใดไม่ คดีนี้จึงมิใช่คดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ วท.๘/๒๕๖๑

นาง ห. โจทก์
นาย ส. กับพวกรวม ๘ คน จำเลย

ป.อ. มาตรา ๘๓, ๙๑, ๑๕๗, ๑๖๑, ๑๖๒, ๑๗๗, ๒๖๗, ๒๖๘

พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดินเพื่อการครองชีพ พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๘, ๑๐, ๒๓ และ ๒๔

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงถือว่าเป็นคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดพิจิตรตั้งแต่วันดังกล่าว แม้ต่อมาศาลจังหวัดพิจิตรมีการไต่สวนมูลฟ้องและเพิกถอนคำสั่งประทับฟ้องเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๖ เปิดทำการแล้ว (เปิดทำการวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๐) ก็เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อเนื่องในคดีที่ค้างอยู่เดิมนั่นเอง ศาลจังหวัดพิจิตรจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่ต่อไปจนเสร็จ ทั้งนี้ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙

วินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ